

**Журавлева В.О.**

## **СТРАТЕГІЯ ЗАЛУЧЕННЯ І ВИКОРИСТАННЯ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ НА ПІДПРИЄМСТВІ**

Сучасна стратегія розвитку іноземного інвестування в Україні формується у контексті завдань із забезпечення умов для тривалого економічного зростання. Згідно з даними Держкомстату в Україні на душу населення у 2004 році припадає 126 дол. прямих іноземних інвестицій. Це перевищує показники 2000 року в 2 рази. Згідно з цим показником, за даними ЄБРР, Україна серед країн з економікою, що розвивається, займає лише 26-е місце, випереджаючи тільки Таджикистан і Беларусь. В Угорщині такий показник дорівнює 1000 доларів, у Чехії – 400 доларів.

Загальний обсяг інвестицій в Україну на 1.12.2004 р., становив 7,76 млрд дол. За останні 10 років спостерігалася тенденція до збільшення обсягу залучених прямих іноземних інвестицій. При цьому тільки за 10 місяців 2004 р. вони зросли на 1,1 млрд доларів. Як зауважують експерти, цей ріст не може задовольнити потреби української економіки і не свідчить про дійсно глобальний ріст зацікавленості іноземних інвесторів в українських компаніях.

Лідерство по залученню прямих іноземних інвестицій уже довгі роки продовжують утримувати найбільш ліквідні (але менш рентабельні) сфери і галузі - харчова промисловість, торгівля - це говорить про те, що іноземні інвестори до "помаранчевої революції" не були готові вкладати в Україну "всерйоз і надовго". Це не тільки через економічну і політичну нестабільність, але ще через законодавчу незахищеність іноземного інвестора (Європейський центр досліджень торік оцінив ризик інвестування в Україну майже на рівні 80%).

Враховуючи те, що попит на продукцію машинобудування та товари споживчого попиту падає, а фінансові ресурси нагромаджуються, як правило, саме в цих галузях з високим рівнем переробки продукції, то в результаті Україна має неприйнятно низький обсяг капітальних вкладень. Сучасна інвестиційна політика України повинна орієнтуватися на нарощування інвестиційних ресурсів, послідовне збільшення частки капітальних вкладень у ВВП, поліпшення структури інвестиційних джерел та оптимізацію напрямів їх вкладень. З цією метою саме уряд має розробити та забезпечити ефективну реалізацію довгострокової стратегії розвитку і держави, і окремих підприємств, ефективного використання іноземних інвестицій на підприємствах.

Світовий досвід показує, що у трансформаційному періоді іноземні інвестиції на певний час стають важливим фактором економічної стабілізації, а при продуктивному їх використанні – й одним з факторів економічного зростання. За умов, коли у ближчій перспективі практично неможливо створити сприятливі умови для суттєвої активізації іноземної інвестиційної діяльності у державі, зусилля підприємств мають акцентуватися на формуванні ефективної інвестиційної стратегії, або за свій рахунок, або за рахунок вже діючих іноземних інвестицій. Розуміння взаємозв'язку інвестиційної стратегії й інших найважливіших елементів стратегічного вибору підприємства дозволяє більш ефективно будувати процес її розробки.

Інвестиційну стратегію можна представити як генеральний план дій у сфері інвестиційної діяльності підприємства, що визначає її пріоритетні напрямки і форми, характер формування інвестиційних ресурсів і послідовність етапів реалізації довгострокових інвестиційних цілей, що забезпечують передбачений загальний розвиток підприємства.

Таким чином, розробка інвестиційної стратегії - великий творчий процес, що включає постановку цілей інвестиційної діяльності, визначення її пріоритетних напрямків і форм, оптимізацію структури сформованих інвестиційних ресурсів і їх розподілу, вироблення інвестиційної політики за найбільш важливими аспектами інвестиційної діяльності, підтримка взаємовідносин із зовнішнім інвестиційним середовищем, управління формуванням інвестиційних ресурсів (внутрішніх та зовнішніх джерел).

**Запасная Л. С.**

## **ПРОБЛЕМЫ ТЕХНИКО-ЭКОНОМИЧЕСКОГО ОБОСНОВАНИЯ ТОЛЛИНГОВЫХ (ДАВАЛЬЧЕСКИХ) ОПЕРАЦИЙ**

Экономические реформы, которые осуществляются в Украине, существенно изменили статус предприятия как основного звена народного хозяйства. Украинские предприятия получили возможность самостоятельно осуществлять свою внешнеэкономическую деятельность и выходить на внешний рынок.

Существует много различных форм и видов организации ВЭД. Однако в последнее время украинские предприятия при осуществлении внешнеэкономической деятельности широко используют толлинговые (давальческие) операции.

Целесообразность осуществления любой операции зависит от технико-экономического обоснования. Технико-экономическое обоснование (ТЭО) занимает важное место в управлении ВЭД на предприятии и позволяет оценить эффект и эффективность как отдельных внешнеэкономических операций так и совокупности ВЭД предприятия. В настоящее время единая методика технико-экономического обоснования давальческих (толлинговых) операций еще не разработана, поэтому на сегодняшний день разработка единой методики технико-экономического обоснования давальческих операций является достаточно актуальным.

На основе разработанных методик технико-экономического обоснования внешнеэкономических операций можно разработать конкретную методику технико-экономического обоснования для давальческих операций.

При оценке технико-экономического обоснования давальческих операций необходимо рассчитать показатели эффекта и эффективности толлинговых (давальческих) операций.

При определении эффекта и эффективности давальческих операций можно рассчитать следующие показатели:

1. Экономический эффект давальческих операций ( $E_{\text{дав}}$ ).
2. Валютная эффективность давальческих операций ( $K_{\text{в}}^{\text{дав}}$ ,  $IB/HB$ ).
3. Экономическая эффективность давальческих операций ( $K_{\text{эк}}^{\text{дав}}$ ).
4. Максимально допустимые затраты на оказания давальческих услуг ( $Z_{\text{max}}^{\text{дав}}$ ).